

În bătaia peniței

ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Anul IX, Nr. 1 (32) / 2024

Anul IX, Nr. 1 (32) / 2024 / (Lunile: ianuarie – februarie - martie)

În doi

Doi e-ncredere, răbdare,
Liniștite și împăcare,
Doar în doi e fericire,
Bucurie, armonie,
Două jumătăți se-adună,
Împletesc zilei cunună,
Mic cu mic se face mare
Și-mpreună cresc sub soare.

Zero, fiul rătăcit,
De prin lume a venit,
Filosofii l-au privit,
Misticii s-au socotit,
Că-i prea gol, dar totuși plin,
Matematicienii vin
Și pe zero îl susțin,
Fiul ce-a fost rătăcit
E redescoperit
Și mereu binevenit.

Doi bate iarăși la poartă,
Poate e cine să-l vadă,
Să-i deschidă prietenos,
Că e bun și e frumos.

Doi cu doi grămezi se-adună,
Patru fac într-o cunună,
Patru e stabilitate,
Pace-n case, sănătate.

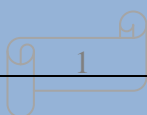
Două mii douăzeci și patru a venit
Și prin case-a fost primit,
De tineri și de bătrâni,
Cu urări de sănătate
Și multe roade bogate.

Anul Nou să vă aducă
Pace, fericite multă,
Că de calculez cu doi,
E un an bun pentru noi,
Nu mai e singurătate,
În doi toate-s rezolvate,
La mulți ani cu sănătate!

Ana-Cristina Popescu

01.01.2024

La mulți ani!
2024

În bătaia penitei

ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Anul IX, Nr. 1 (32) / 2024

**Revistă de cultură, literatură și artă,
În bătaia penitei (Online) = ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529**

**Fondată la Caransebeș, în ianuarie 2016,
de Ana-Cristina POPESCU și Adrian POPESCU,
în colaborare cu
Ion TURNEA și Simona Petronela MÎȚU.**

-apare trimestrial-

Anul VIII, Nr. 2 (33) / 2024 va apărea în luna IULIE

Colectivul redacțional:

Redactor-șef: Ana-Cristina POPESCU

Colaboratori:

**Radu BOTIȘ
Melania RUSU CARAGIOIU
Mironică CORICI
Adrian CRÂNGANU
Antuza Valentina DÂRLEA
Romulus FRÎNCU
Ioana-Gerlinde LUNGU GRASZL
Simona Petronela MÎȚU
Manuela DĂNESCU PROCOIAN
Mariana STRUNGĂ
Ion TURNEA
Simona Gabriela ȚÎRU**

**Tehnoredactare:
Ana-Cristina POPESCU**

**Responsabilitatea privind conținutul
materialelor publicate în revista „În
bătaia penitei“ aparține strict
autorului care semnează textul.**

Materialele se pot trimite la adresele:

**inbataiapenitei@yahoo.ro
Elzumina@yahoo.com**

**Adresa redacției:
str. George Coșbuc, nr. 14,
loc. Oțelu Roșu, cod. 325700,
jud. Caraș Severin, România.**

Tel. 0766293724, 0736942924

**www.inbataiapenitei.elzumina.ro
http://blogul.elzumina.ro/
https://anacristinapopescu.wordpres
s.com/**

POEZIE

Maria Mureșan /

Mircea Mureșan

Tema școlară: Eroul limbii române
Licărire:

Cuvântul

Am în gând cuvântul și-n el o poezie.
Pe sine se visează cum ar dori să fie.
S-a născut în ie și pe tărâm curat,
În rai natal și-n doine a flexionat.
Dăruindu-l, mama l-a început cu a,
De-atunci întemeiază-n a fi și a avea.
Încântă prin noblețe, cu ea te cucerește,
În suflet e comoara pe care-o dovedește.
Își vede singur rostul, îi place să se știe
În pronunții clare și în acord să fie.
Frumosul prinț al rimei și-al versului regal
În farmecul rostirii nu are egal.
E erou-n care pe tine te-ntâlnești,
E-n harul tău și vrea să-l stăpânești.
Din rimă-n rimă, lăsându-se plimbat,
Figuri de stil înșiră pe firul fermecat.
Cu ele e în ie pe visări florale,
În cântecul din fluier ține Carpații-n poale.
În colier adună superbe epitete,
Comparații fine, metafore discrete
Și altele așezate-n preferatul stil.
Sună românește! frumos, profund. E tril.

Melania Rusu Caragioiu

MĂRȚIȘOARE de 1-8 MARTIE

M Ă R Ț I Ș O R

Cu aripi albe de zăpadă,
Din geana cerului zburat,
Fir de noroc a fost să cadă
El, ție, ți s-a închinat!

Un mărțișor, o primăvară
De haină ți s-a aninat
Și totu-i pur, înmiresmat.
E tandră raza și sprintară,
Și-n suflet un alint curat.

8 M A R T I E

Tot ce este candoare
Sub cerul fără neauă
Și ghiociei în pajiști
Și dragostea lor nouă,
Le port în gând cu tine,
Iar serile îmi cântă
Din arse ocarine.
Destinul îmi presară
Clopoței albi de jar
În clipe de iubire,
În inmă cu tine,
Prea vii, în calendar.

Te-aștept lângă fereastră
Am pus și dor în glastră.
De ziua ta un cântec
Pe-ascuns am învățat:
Tu-n cânfecul de vrajă-mi
Cântai, alint, curat.
E-atâta bucurie
Și-n crâng e sărbătoare,
Și toate sunt frumoase
Precum e -o albă floare.

REVERIE DE 8 MARTIE

Râde soarele-n fereastră,
„Glasul” lui e primăvară,
Ghiociei am pus în glastră
Să-nflorească a doua oară;

Zâne-n , în haina lor scrobită,
Pleacă-n câmp de dimineață;
Trec, sar peste zări grăbite,
Le zâmbesc bujori pe față...

Clopoței albi, de vrajă,
Stău pe masă-n gingășie
In sclipirea lor de iie

Vine din eter o undă:
Clopoței ce ne inundă;
Zâne le șoptesc să crească

În grădină, sub fereastră!
Clopoței din „câmpenească”...

Irina Lucia Mihalca

Așteptarea...

Așteptarea
e atunci când ai auzit că-n piept îți arde dorința de tine,
hai, smulge durerea din floarea tăcerii, durerea care-i umbrește ochii,
te uiti în jur și vezi cum brațele cuprind doar neantul,
un vis, o lume spectrală în care te pierzi în apa vie a iubirii,
chiar dacă pământul de sub tălpile noastre se mișcă,
asemeni nisipurilor mișcătoare,
în aer dispari dacă nu te simt lângă mine,
un vis inspirat din repetare,
face parte din tine,
înăuntru îl simți, renăscându-te.

Da, iubitul!
Ține-mă, să nu-mi dai drumul!
Dincolo de marginile lumii se revarsă
speranțele ei.

Noi suntem viața, noi suntem apa vie
cu tainele luminii
în aventura cunoașterii,
lutul facerii, fericit în roua iubirii!

Un călător

Ajungî și pleci, trimis de soartă
în necunoscut.
În clipa despărțirii, amurgul se stinge lin,
stelele stau să cadă.

Înstrăinat, sub soarele fierbinte,
totul se pierde,
năluci, năluci,
aluviuni de gânduri,
rătăcitor, te lupți cu vântul,
cu nisipul
și nemărginirea.

Ajungî și pleci, strivit de lumi,
târziu, în noapte, descăleacă destinul,
târziu, în noapte, inima, o clipă, ți se
oprește,
descoperi golul din zidul plângerii,

nici cânt, nici aripă.
O lacrimă.

În noaptea vremii, sub pielea ta,
văpăi, văpăi, dureri ce ard
se năpustesc la vale,
iar pavăză, iubirea.
Un drum
în depărtare.

În lungul lumii, sub cerul vieții,
un gând prefigurează,
pași nevăzuți se estompează,
acorduri de tango sparg tăcerea,
un sâmbure de vis,
muguri și flori.
Un călător surâde
în aurora zilei.

Lucia Elena Popa

ECOURILE PIETRELOR

Atingem pietrele
cu piciorul, cu mâna, cu fruntea,
iar ecourile lor ne inundă;
pulsul le bate
în ritmul loviturilor de bici
primite de Mântuitorul lumii...
Inima noastră se suprapune
peste inima pietrelor,
căutându-l pe El...
Iată piatra pe care a stat
învățându-i pe ucenici Tatăl nostru,
iată pietrele în care
a fost ferecat în temniță,

iată Piatra Ungerii...

Fiecare piatră atinsă
se zbate ca o aripă de înger
scuturând asupra-ne
pacea iubirii Lui,
care mistuie gheața inimilor noastre
sub căldura –i vindecătoare.

În Țara Sfântă, ecoul pietrelor
priveghează timpul
ca o nesfârșită chemare
de clopot de-nviere.

O INIMĂ NOUĂ

Lumina-i întristată și ea
„până la moarte”
în sfântul locaș din Ghetsimani;
pătrunde difuz prin ferestrele
de alabastru,
sfiindu-se
în fața umbrelor durerii...
De pe Stânca Agonieii,
lacrima lui Iisus,

-rugăciune însângerată-
se prelinge în inima mea
și-o face Catedrală de-nviere
cu vitralii arzând
în iubire creștină,
inimă nouă
pentru eternitate,
poemul cerului răsturnat
peste pământul răscumpărat.

ICOANĂ

În prim-plan –rugul înalt
al lumânării aprinse
sub care se coc fructele iubirii;
în nimbul flăcării,
urcând pe vertical
în plutire harică –
zările dinaintea zborului;
pe fundal –

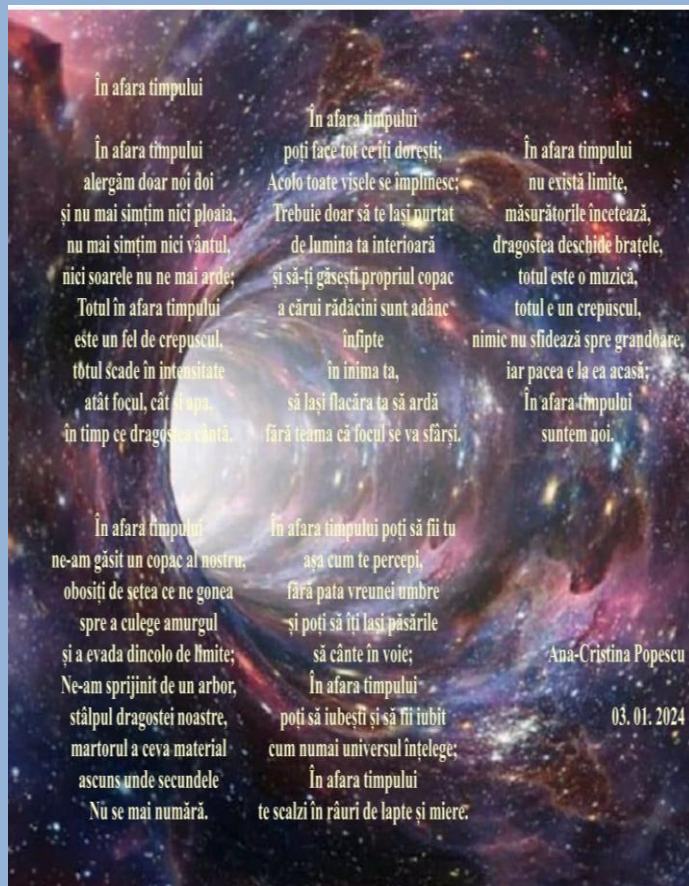
tronuri împărătești
brodate cu alabastru sacru
de cer răsturnat.

Vreau să iau icoana,
dar mâinile mi se ard
la flacăra lumânării.

În bătaia penitei

ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Anul IX, Nr. 1 (32) / 2024

În afara timpului

În afara timpului
alergăm doar noi doi
și nu mai simțim nici ploaia,
nu mai simțim nici vântul,
nici soarele nu ne mai arde;
Totul în afara timpului
este un fel de crepuscul,
tbtul scade în intensitate
atât focul, cât și apa,
în timp ce dragostea cântă.

În afara timpului
ne-am găsit un copac al nostru,
obosiți de setea ce ne gonea
spre a culege amurgul
și a evada dincolo de limite;
Ne-am sprijinit de un arbor,
stâlpul dragostei noastre,
martorul a ceva material
ascuns unde secundele
Nu se mai numără.

În afara timpului
poți face tot ce îți dorești;
Acolo toate visele se împlinesc;
Trebuie doar să te lași purtat
de lumina ta interioară
și să-ți găsești propriul copac
a cărui rădăcini sunt adânc
înfipte
în inima ta,
să lași flacăra ta să ardă
fără teama că focul se va sfârși.

În afara timpului poți să fii tu
așa cum te percepi,
fără pata vreunei umbre
și poți să îți lași păsările
să cânte în voie;
În afara timpului
poți să iubești și să fii iubit
cum numai universul înțelege;
În afara timpului
te scalzi în râuri de lapte și miere.

În afara timpului
nu există limite,
măsurătorile încetează,
dragostea deschide brațele,
totul este o muzică,
totul e un crepuscul,
nimic nu sfidează spre grandoare,
iar pacea e la ea acasă;
În afara timpului
suntem noi.

Ana-Cristina Popescu

03. 01. 2024

Ana-Cristina Popescu

În afara timpului

În afara timpului
alergăm doar noi doi
și nu mai simțim nici ploaia,
nu mai simțim nici vântul,
nici soarele nu ne mai arde;
Totul în afara timpului
este un fel de crepuscul,
totul scade în intensitate
atât focul, cât și apa,
în timp ce dragostea cântă.

În afara timpului
ne-am găsit un copac al nostru,
obosiți de setea ce ne gonea
spre a culege amurgul
și a evada dincolo de limite;

Ne-am sprijinit de un arbor,
stâlpul dragostei noastre,
martorul a ceva material
ascuns unde secundele
Nu se mai numără.

În afara timpului
poți face tot ce îți dorești;
Acolo toate visele se împlinesc;
Trebuie doar să te lași purtat
de lumina ta interioară
și să-ți găsești propriul copac
a cărui rădăcini sunt adânc înfipte
în inima ta,
să lași flacăra ta să ardă
fără teama că focul se va sfârși.

În afara timpului poți să fii tu
așa cum te percepi,
fără pata vreunei umbre
și poți să îți lași păsările
să cânte în voie;
În afara timpului
poți să iubești și să fii iubit
cum numai universul înțelege;
În afara timpului
te scalzi în râuri de lapte și miere.

În afara timpului
nu există limite,
măsurătorile încetează,
dragostea deschide brațele,
totul este o muzică,
totul e un crepuscul,
nimic nu sfidează spre grandoare,
iar pacea e la ea acasă;
În afara timpului
suntem noi.

03. 01. 2024

În bătaia penitei

ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Anul IX, Nr. 1 (32) / 2024

Narcis Daniel Gutu

Anatema

De când florile pe coastă
au înflorit,
În colțul casei te
așteptam
Și tot nu ai venit;
Inima îmi plânge,
Sufletu-mi tace,

Stau și mă întreb
Cum de nu-ți mai place
Și te-ai dus cu el,
Căci e suav și dulceag
Și eu mă lepăd de tine ca a lupul de
nărav.

AH, PRIMĂVARA!

Ah, ce frumoasă primăvară a sosit,
Cip-cirip se aude din nou din câmpul
înverzit,
Toată lumea e veselă, se-aude doar ha-
ha,
Și pomii înfloresc, da-da.

Toți copiii iasă din nou afară
Și se aude poc-poc,
E veselie în țară,
Of, ce frumos joc!

Lorena Nicoleta Vișan

De ce promitem și mințim?
De ce ascundem ce simțim?
De ce fugim și ne ferim?
Când avem să oferim.

Cât e real și cât e vis?
Cât trăiești într-un abis?
Cât ai ucis și ai omis?
Pe toate astea le-am prezis.

Incertitudini

Dacă mâine nu mai vine?
Dacă vina e la mine?
Dacă totu-i înspre bine?
Tu ai vrut să se termine.

Mai e ceva de regretat?
Mai e ceva de reparat?
Mai e ceva de reproșat?
Noi oricum n-am existat.

Notițe

Te-ascult și în tăcere
și îmi place
s-aud cum râzi
când toată lumea tace.

S-aud cum zorii zilei
tu îi transpui în vers,
când pentru tine, dragă,
noi doi – un univers.

S-aud cum în tăcere
tu strigi ... *Eu te iubesc!*
N-ai scos nici un cuvânt,
Dar ochii îți vorbesc.

ITOAFĂ ADRIAN GEORGE

Așezăm pe o farfurie apusul

.....

Așezăm pe o farfurie apusul,
servind mirați ingrediente de viață
așternute pe platoul cu frunze,
remegăm din scoarța copacilor interminabili
și-un zumzet se frânge-n surâsuri plecate pe buze.
Ochii izbândesc să se amestece în azurul cerului,
silabisind octave ce anunță ultima îmbrățișare
oferită la bufetul gustativ,
acolo vegetația ne-a ajuns până la gât.
Ies ramuri din guri, se amestecă
devenind spaghetti comestibile, deșirate,
le oferim înălțimilor, cerând îndurare nopților reci,
înveliți precum sarmalele-n frunze,
acoperindu-ne, nu am vrea să sfârșim fără a ne dăruii simțurile.
Ies buricele din flori și ne așează necopți
în măruntaiele neînțelese ale fiecărui copac spovedit
de călugărul orb, ce atinge scoarța rănită.
Astfel, ieșim evitând a produce efectele adverse ale unor prezicătoare
flămânde, care au uns cu blestem locul facerii noastre,
și ardem din nimic pe un rug, cuprinși de patimi și trupuri.

Iarna bate la geam cu o perucă multicoloră

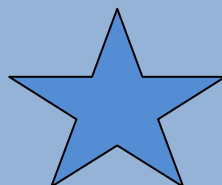
.....

Printre ramuri lungi de gene,
iarna bate la geam cu o perucă multicoloră,
o sorcovă a biodiversității
șuieră un colind sfâșiat de o haită de vuiete,
ieșite din curtea crivățului care le ațâță spre mine.
Dau să evit a scoate din buzunare căldura umană
și pașii se sting la vecinii din urmă,
rămași pradă unor dansuri barbare.
Răzbat colinde și zurgălăi pretutindeni, o ceată
de urși bruni acoperă ulița și îmi dau o stare de neliniște.
Îmi doream să se așterne cu urși albi,
să acopere ograda pentru a hiberna toată iarna.

Ana Maria Lăcătuș

Doar povești...

Mi-ai spus că te pot iubi
Că lângă mine mereu vei fi,
Că te cunosc cu adevărat,
Și da, că ești complicat,
Că nu mă vei înnebuni,
Și că nu-s povești de adormit copii.
M-ai scos din întuneric,
Știu că sună clișeic,
Simțeam că...
Simțeam că nu mă vei răni,
Și nici devin că voi suferi,
Că mă aperi de rele
Mă scoți din gândurile mele
Mă simțeam protejată
Iubită și apreciată
Când asta ai aflat
De mine ușor ușor te-ai îndepărtat
Credeai că îmi faci bine
Dar eu nu eram pregătită
Să rămân fără tine.
Îmi ziceai zilnic că mă iubești
Dar vreau să cred că glumești
Mi-e frică să mai cred în noi
Dacă mă înșel apoi... eu ce mă fac ?
Tac...
Nu pot spune nimic din ce simt
Nu că nu m-ar asculta
Dar nu îmi găsesc puterea.
Mă întorc la muzica mea.
Să fiu singură cu ea
Tu du-te cu viața ta
Eu nu mai fac parte din ea.

PROZĂ

Emil Mureșan

Dragostea Neagră

*Timișoara / 2020 /
TRIADÉ FOUNDATION*

(Fragment)

Cine și-ar fi putut închipui că tocmai ea se va îndrăgosti așa de tare? Cine ar fi putut bănui largile orizonturi ale sufletului ei?

Ana era o fată timidă și cuminte, dintr-un oraș de munte din nordul țării. Îi plăcea să citească, să asculte muzică și să facă drumeții prin pădurile din jurul orașului. Urca munții, admirând peisajele de poveste. Își iubea părinții și sora mai mare. La școală era premiantă, în fiecare an a primit câte un premiu.

Dacă în orașul ei ar fi existat facultate de filologie, poate că n-ar fi plecat din el. Luase bacalaureatul cu note bune și a ales să urmeze Facultatea de Filologie din Cluj.

S-a dus cu sufletul deschis în vestitul oraș universitar.

Începea școala, și nu orice fel de școală, ci una care-i umplea sufletul de speranțe amestecate cu o mare bucurie. Va învăța cu profesori eminenti, va afla lucruri nebănuite, va întâlni oameni neobișnuiți, va trăi misterele marelui oraș, va străluci, va fi artistă, profesoară...

Soarele toamnei inunda orașul cu o lumină blândă de aur. Frunzele arămii ale arțărilor cerneau pe aleea facultății pulberea fină de lumină. „Ce chestie, să fiu mângâiată și poleită cu aur în prima mea zi de facultate!”, gândea fericită Ana, ridicându-și fața spre soare.

La facultate, ca la școală, un pic dezamăgită de unii profesori prea rigizi, prea tehnici. Parcă nu erau deschiși la minunile lumii și nu vedeau frumusețea vieții.

Dar asta e! Era conștientă că ea era studenta și n-avea rost să-și judece profesorii. Se străduia să fie atentă și să găsească la fiecare ceva bun, frumos și interesant.

O deranja puțin și faptul că școala era plină de fete.

Puțini băieți și, fiind atâtea fete, era cam greu să vezi ce-i de capul lor... dar nu era un bai prea mare, avea colege minunate care îi făceau studenția plăcută. Și gândul îi era mai mult la învățătură, la bursă. Nu era o fată bogată, părinții puteau s-o ajute cu bani doar atât cât să nu fie nevoită să lucreze pentru a se întreține la facultate. Avea câteva colege care și lucrau, erau chelnerițe la terasele din oraș, și vedea că nu le era ușor, nu prea mai aveau timp pentru studiu. Ea se străduia să cheltuie puțin, sta la cămin și avea masa

asigurată la cantina studențească. Era acceptabil. Și în plus, foarte aproape de campus erau câteva cofetării cu terase unde putea să mănânce o prăjitură, să bea ceva, să asculte muzică, să se recreeze după studiu și examene.

La începutul ultimului an de facultate, la o astfel de terasă cu muzică blues l-a cunoscut pe Kendi.

Un african cu părul răsucit în fuioare inegale, unele atârând până pe umăr, altele până la ureche și altele, mai mici ridicate în vârful capului ca țepii unui arici.

Era cu o prietenă la o masă când l-a văzut prima dată.

Se apropia de ea, îndreptându-se spre masa alăturată.

Un negru, negru ca noaptea cea mai întunecată, urâțel, cu o frizură ciudată. O ului albul ochilor care, în contrast cu întunecimea feței, strălucea. Fața și ochii lui exprimau o mare vitalitate și un anume neastâmpăr și voioșie. Subțirel și mignon, cu un mers unduos, degaja un magnetism ce a făcut ca privirea ei să rămână pe el mai mult decât s-ar fi cuvenit. N-a mai văzut așa negru. Se gândea că, dacă n-ar fi avut fuioarele de păr țepușe din creștetul capului, n-ar fi fost cu mult mai înalt ca ea. Zâmbi când îi veni gândul răzleț că l-ar putea bate. Când negrul a ajuns în dreptul ei, Ana nu s-a putut stăpâni și, uitându-se cu subînțeles la prietena sa, spuse cântat:

— Ariiici, pogoniiici... cu sughițuri înfundate de răs...

— Pogâniici... o îngână încet negrul, zâmbind cu toată gura, uitându-se la ea și așezându-se la masă.

Două șiruri de dinți mărunți, albi, ca mărgăritarele i se dezvăluiră Anei, căreia-i veni o clipă gândul să-i numere. Se rușină un pic de acest gând și-și stăpâni voioșia. Se refăcu fata serioasă și cuminte care era și-și duse ciocolata fierbinte la gură. Prietena ei zâmbi și-și văzură de poveștile lor. Fără să vrea, Ana mai privea discret, din când în când, spre masa negrului.

Ana-Cristina POPESCU

Cum să atingi perfecțiunea fără să asculți?

„Sandi, să asculți pe mămica!“ suna mottoul operei literare „Puiul“, a scriitorului I. Al. B. Voinești. Din fragedă pruncie am fost învățați să ascultăm de cei care au trecut deja prin viață, de cei mai înțelepți, de cei care s-au confruntat cândva cu tot felul de probleme și le-au biruit, ca să ne fie bine și să nu ne punem viața în primejdie, pentru că neascultarea aduce după ea durere. Primii oameni s-au făcut nevrednici prin păcatul neascultării în Grădina Edenului, au călcat singura poruncă ce li s-a dat, au gustat din fructul oprit, neascultare ce a adus după ea moartea. Puiul din textul scriitorului I. Al. B. Voinești nu-și ascultă mama. Prima dată se confruntă cu fiorii spaimii în pumnii unui flăcău, dar a doua oară, după ce este rănit de un vânător, pentru

În bătaia penitei

ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Anul IX, Nr. 1 (32) / 2024

că a părăsit cuibul înainte de vreme, nu mai are ocazia să se bucure de priveliștile unei călătorii în alte țări, ci rămâne pradă gerului ce i-a răpit ultima suflare.

Să ne îndreptăm totuși privirea spre basmele din literatura populară, dar și din cea cultă. De fiecare dată neascultarea de povața părintească a adus după sine durere eoului. Harap Alb din basmul lui Ion Creangă calcă pe moșia Spânului care-l face robul lui și este nevoit și a doua oară să calce îndemnul tatălui său ajungând și în ținutul Împăratului Roșu. Aleodor Împărat din basmul cules de Petre Ispirescu calcă pe moșia pocitaniei de om și ajunge asemenea lui Harap Alb, robul unui om rău, atât la suflet, cât și fizic, căci cine are sufletul urât, are și chipul întunecat, pe când oamenii frumoși la chip au sufletul plin de bunătate, iar înfățișarea li se luminează. Făt Frumos din basmul cules de Petre Ispirescu „Tinerete fără bătrânețe și viață fără de moarte“, nu ascultă rugămintele părinților, ale slujbașilor împărătești și pleacă să găsească ceva ce nu există în lume, o promisiune ce nu i s-a îndeplinit, făcută la venirea sa pe acest pământ. Ce-i drept, după mai multe probe care-i dovedesc vrednicia, ajunge în locul unde viața nu cunoaște moarte și totul e fraged, tânăr, o vară fără sfârșit, dar calcă din nou un sfat, de data aceasta calcă din neatenție sfatul femeilor din acel ținut și ajunge în Valea Plângerii, îl năpădește trecutul, dorul după copilărie, după părinți, după locul natal, pleacă spre trecut, dar totul e schimbat, doar moartea îl așteaptă într-un colț, uscată și ea de prea multa-i așteptare.

În mitologie, Tezeu uită să asculte sfatul tatălui său, regele Egeu, să schimbe pânza corabiei din culoarea cea întunecată, în alb, când se întoarce victorios din lupta cu Minotaurul și astfel își pierde tatăl ce-și găsește sfârșitul în apele Mării Egee.

„Iisus a răspuns și i-a zis: Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi, și vom veni la El și vom face locaș la El. Cel ce nu Mă iubește nu păzește cuvintele Mele. Dar cuvântul pe care îl auziți nu este al Meu, ci al Tatălui care M-a trimis. (Ioan, c. 14, v. 23-24) Da, adevărata ascultare își are rădăcinile în iubire, căci pe cine iubești ascuți. Acolo unde este iubire, este și ascultare, este și respect, căci omul ascultă de ceea ce iubește. Omul bun ascultă glasul înțelepciunii, omul vicios ascultă de patimile sale ce pot fi nenumărate, de iubirea de avuții pământești și pieritoare, de aburii alcoolului, de plăcerile trupului, de poftele pântecelui, de spinii urii sau invidiei etc. Poporul evreu în pustie nu a ascultat de glasul Tatălui Ceresc ce le-a vorbit prin profetul Moise și s-au închinat unui alt dumnezeu, unul făcut de mâini omenești, un vițel ce strălucea doar prin bogăția aceasta lumească pieritoare, aurul adunat de la fiecare și care va pieri, va curge și se va pierde când flăcările îi încearcă țăria. Neascultând au rătăcit paruzeci de ani în pustiu până ce toți care au păcătuit au închis ochii spre veșnicie ca în pământul ales să nu ajungă cei ce s-au făcut nevrednici prin faptele lor. Așa și cu omul ce bate la porțile eternității, ale Edenului reînnoit, nu poate intra în acel loc promis al nemuririi dacă se va dovedi nedemn de acela, că nimic stricacios nu are voie să îl atingă, că îl poate altera. E ca și cum ai arunca un fruct putrezit pe alocuri în mijlocul unei grămezi cu fructe rumene și sănătoase. Ei bine, fructul acela ar distruge toată perfecțiunea.

În mănăstiri, înainte de toate, cel care vrea să se învrednicească de a fi primit alături de obște în acel mic colțișor de rai, e pus la ascultare. Cel care nu știe să asculte, nu poate să rămână într-un loc ce depășește firea lui, un loc unde omul nu mai este al său, este mort pentru lumea aceasta, deși trăiește în ea, se roagă pentru ea. Acolo, în obște, toți sunt una în Iisus Hristos, nimeni nu e mai presus de nimeni, acolo egoul nu mai are voie să se ridice și să strige mie mi se cuvine mai mult, așa cum a strigat fiul cel mare tatăului, când Fiul Risipitor, din pilda Mântuitorului Iisus Hristos, a fost primit cu bucurie și cinste înapoi acasă. Toate agoniseliile sunt ale obștii ca a unuia singur, chiar dacă unul a trudit mai mult, că trupul i-a fost mai vrednic, sau altul a trudit mai puțin.

Toată înțelepciunea își are originea în ascultare. Cine nu știe să asculte, nu se învrednicește a se înălța spre adevărata frumusețe. Cum să atingi perfecțiunea fără să ascuți? Acest lucru nu este posibil. Și ca să fiu mai lămurită, vă îndemn pe toți cei ce veți citi aceste rânduri să priviți în jur și să ascultați glasul naturii. Fulgerele și tunetele te sfătuiesc să te adăpostești și să fugi din fața furtunii, arșița te îndeamnă să alergi spre un loc mai umbros, izvoarele te invită să-ți astâmperi setea, fructele să-ți îndulcești mădularele trupului, copacii cei falnici îți ridică privirea spre văzduh și te îndeamnă să nu îți pleci capul în fața greutăților, cântecul păsărilor te poartă spre armonie și bunătate. Totul în jur e ascultare și înțelepciune. Și cele mici ascultă de Orânduitorul lor, dar și cele mai mari iau pildă de învățătură de la cele mai mici. Înțeleptul ascultă, cercetează, învață și face. Cel neînțelept nu are ochi să observe și nici urechi să asculte. Toată priceperea stă ascunsă în ascultare. Când învățăm să ascultăm cu atenție totul, de la glasul interior al ființei noastre, la foșnetul lucrurilor ce ne înconjoară, vom deveni părtași ai eternității, vom fi partinică din Universul ce nu va pieri niciodată.

Ancorați în trecut

„Pentru oamenii pierduți trecutul este apăsare, pentru cei vii, este hrană.“ spune Vasile Andru în „Noaptea Împăratului“. Foarte multă înțelepciune se află în spatele acestor cuvinte. Trecutul este hrană pentru cei care știu să trăiască cu adevărat. Pas cu pas, firimitură cu firimitură, ne-am înțeleptit, prin fiecare partinică adunată în drumul nostru. La început am alergat printre firimiturile vieții copilărește, ne-am mai împiedicat uneori, am mai învățat noi lecții ale existenței, apoi am zâmbit și am alergat mai departe, pe urmă am început să pășim mai apăsător, mai sigur, cu mai multă experiență, mai târziu am pășit cu și mai multă încredere, cu maturitate. Toată istoria ascunsă în ființa noastră ne-a devenit hrana clipei prezente, încrederea că nu o să ne mai poticnim de orice pietricică care ne zgârie talpa piciorului, credința că știm să dezlegăm orice nod, să bandajăm orice ramură frântă de furtună. Cu bune, cu rele, trecutul ne-a făcut mai tari, ne-a făcut ceea ce suntem astăzi. Și, da, așa este, trecutul e mereu parte din noi. Fiecare om s-a format de-a lungul timpului, în momentul prezent al timpului lăsat în urmă.

În bătaia penitei

ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Anul IX, Nr. 1 (32) / 2024

De-a lungul timpului întâlnești tot felul de oameni, oameni cu istorii de viață atât de stufoase, că ai impresia că ești prins în ele ca în niște nisipuri mișcătoare și cu anevoie te mai poți deplasa, oameni pe care viața i-a cernut ca prin sită, dar și oameni senini ce au trecut prin viață asemeni păsărilor prin văzduh, peștilor prin ape, albinelor sau fluturilor prin universul viu colorat și parfumat al florilor. Orice om are povestea lui. Din fiecare poveste poți învăța. Înțelepciunea îți bate la ușă prin tot ceea ce te înconjoară, prin oameni, pământ, ape, văzduh. E suficient să privești în jur, la cartea ce e mereu deschisă privirii tale, să percepi orice punct ce se mișcă, să-i intuiești mișcarea, să reușești să-i dibuiești fața și vei face primii pași spre cunoaștere.

În drumul tău îți alegi tovarăși de viață, pe unii mai de timpuriu, pe alții mai spre apus. Și pe aceștia nu-i poți alege decât după propria-ți fire, altfel îi vei lăsa în urmă ca pe niște chipuri șterse de ploaie. Când accepți pe cineva în viața ta îl accepți cu tot trecutul lui indiferent care este acela, îl accepți pentru că tu găsești în el ceva din tine. Îi privești ochii, pătrunzi astfel în adâncimea ființei, găsești răspunsuri la frământările tale și simți că omul ivit în cale-ți te completează, te ajută, te înalță.

Rău este însă când cineva rămâne ancorat în trecut, prinde rădăcini în acel timp pierdut și nu mai vrea să trăiască în prezent.

Sunt și oameni ce trăiesc în trecut, trăiesc este impropriu spus, pentru că tot ceea ce se construiește, se construiește în prezent, în timp ce trecutul scrie cu litere de aur fiecare clipă ce curge pe lângă noi. Acei oameni care au rămas blocați în trecut derulează amintiri, uită să mai lase lumina sufletului să încălzească alte clipe, se usucă treptat ca frunzele bătute de vântul toamnei până ce pier udați de apa ultimelor picături de rouă ce le brăzdează ca un rămas bun fruntea.

O să îmi îndrept privirea spre un basm cules de Petre Ispirescu „Tinerete fără bătrânețe și viață fără de moarte.“ Multă înțelepciune este adunată în slovele fiecărui basm. Făt-Frumos ce a gustat o secundă din soarele eternității, i-a simțit dulceața, ajunge din greșeală în Valea Plângerii și treptat îl cuprinde dorul de copilărie etc. Părăsește soarele cucerit cu atâta greutate și se refugiază în trecut. Ajungând prin locurile unde a copilărit, a crescut, observă că alte imagini s-au suprapus peste cele vechi, nimic nu mai părea cunoscut, doar castelul, o relicvă uitată parcă într-un colț, și-a mai arătat chipul, dar obosit și el de timp și ani. În acel colț al trecutului său se afla uscată ca vai de ea și moartea lui ce l-a așteptat. O singură atingere a acestei uscăciuni și Făt Frumos a închis și el ochii.

Atunci când te pierzi în trecut, când suferința, dorul, nu te mai lasă să trăiești momentul aflat în fața ta, e ca și cum ai închide ochii pentru eternitate.

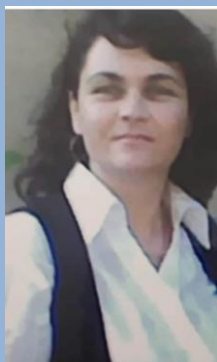
Trecutul e cel ce te definește, te formează, dar când devine o piatră de moară care te trage la fund, astfel încât să nu mai poți simți viața ce curge prin fața ta, te vei pierde și vei apune pentru această lume.

Să ne facem așadar scut din trecut și să făurim arme ce pot aduna raze de soare în prezent!

Chersa Diana - Corina

Soarele viitorului

Proza Sf

Era la cinci hiper ere, timp îndelungat pentru viața oamenilor, foarte aproape de data finală. Când soarele urma să dispară din sistemul solar.

Lumea se confrunta cu tot felul de lucruri : hiperconflicte, hiperdemocrație și feminism.

Cele mai rele momente erau când hiperconflictul triumfa și oamenii se luptau unul împotriva altuia pentru subiecte legate de religie, super-imperiu și pirați porniți să vâneze persoane vulnerabile. Pirații erau liberi să acționeze după bunul plac, nimeni și nimic nu îi putea opri.

Hiperdemocrația era noul guvern care conducea toată planeta, oamenii erau puși să lucreze pentru binele comun. Undeva în trecut a fost un sistem asemănător numit comunism.

Guvernul de acum s-a inspirat de acea metodă și o foloseau cu succes la angajații lor.

La locul de muncă erau asigurate toate cele necesare pentru a se munci cu plăcere, pentru ca oamenii să fie cât mai eficienți. Acum erau introduși androizii casnici, dar informațiile colectate din familii erau “furate” de pirați. Unele lucruri erau haotice, viața nu era liniștită, când aveai impresia că ai realizat ceva, pirații interveneau și își însușeau produse alimentare sau orice găseau.

Conducerea de acum aprobese aceste lucruri, nu le era străin nimic. Deși soarele nu mai avea putere, era nevoie de oameni să ajute la conservarea energiei, chiar să inventeze ceva artificial. Așa a luat ființă Institutul “Shine power” care se ocupa cu noul domeniu – captarea energiei solare și transformarea în ceva benefic omenirii. Aici se gestiona tot ce avea legătură cu problematica soarelui.

Brynjar locuia în Islanda, orașul Akureyri. Încă de mic copil el visa să facă cumva, să conserve energia soarelui. În orașul lor era tradiția să se ofere cărți la Crăciun, iar familia lui i-a oferit o carte despre particulele de hidrogen. Casa lui se afla la o distanță de 4 km față de grădina botanică.

Tocmai se implementase programul androizii casnici, munca era mai ușoară, tot ce era legat de agricultura se făcea fără ajutor uman. Bani sunt înlocuiți cu produse alimentare, orice era nevoie să fie cumpărat, se făcea prin schimb de produse alimentare. Doar unele acțiuni sau dialoguri ascultate erau monitorizate de pirați. Un program al super-imperiului a fost făcut în acest scop, oamenii nu prea aveau intimitate, pirații aveau posibilitatea de a folosi informațiile venite de la androizii casnici.

În același timp, hiperguvernul avea nevoie să dețină controlul, cu ajutorul tehnologiei pre-crime se preveneau acțiunile teroriste

În bătaia penitei

ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Anul IX, Nr. 1 (32) / 2024

De câțiva ani Brynjar ținea un blog, se ocupa de schimbările climatice, în deosebi de exploziile solare. Era inginer de sisteme astronomice la Institutul Shine power, a contribuit la programul “Viața pe Marte” și a inventat câteva sisteme stelare artificiale care erau folosite pentru a asigura protecția planetei în caz de atac extraterestru.

Printre colaboratorii săi se numărau și un român, Victor cu care coresponda în engleză. Amândoi erau oameni de știință, colegi la același institut.

În afară de faptul că erau nevoiți să urmărească cum merge agricultura, să pună la adăpost cele cultivate, timpul lor liber era ded

icat cercetărilor. O parte din cele mai noi inovații le aparțineau : sisteme automate de plantare, asigurarea creșterii culturii, sisteme de irigație și adunarea de pe câmp. Biotehnologia, a ajuns să creeze organisme vii, energia era curată prin controlul nivelului de poluare din apă, aer și sol. Energia era 100 (suta la suta) regenerabilă prin intermediul oceanelor și vulcanilor. Fotonica studiase propagarea particulelor care alcătuiesc lumina. De asemenea, după dispariția banilor, inteligența artificială a reușit să pună capăt corupției. Acum toată lumea muncea la egal, câtă producție alimentară avea atât folosea.

Victor era deja la a doua vizită în Islanda. Nici bine nu a pornit spre casa lui Brynjar că primi un mesaj : șoferul de taxi nu a vrut să îi primească produsele pentru a plăti călătoria.

Nu erau suficiente... pirații au avut grijă să îl lase fără ele, lada frigorifică care transporta proviziile lui a dispărut fără urmă. A fost nevoie să îl asigure că restul va fi plătit la destinație. Pirații aeroportului acționau după bunul plac, fără să dea socoteală cuiva. Era nervos când a ajuns, așa că l-a rugat pe Brynjar să îi pună un pahar cu apă. I-a povestit pe scurt ce s-a întâmplat.

Cred că și “Grinciul” meu casnic a dat de veste că urmează să plec și pirații abia au apucat să mă atace.

Nu îți face griji, și eu mai pățesc, doar că eu îi spun minciuni și așa scap de atacuri imprevizibile. De acum încolo să nu mai ai încredere totală în el.

Da, bine.

Cu mulți ani în urmă se foloseau panourile solare în Europa, iar acum și în partea nordică au început să caute specialiști. Victor era cel mai cunoscut fiind angajat la institutul Shine power.

Se lucra cam greu când se întrerupea curentul, generatoarele erau mereu puse la încărcat. Exploziile solare erau tot mai dese, în câțiva ani, oamenii se așteptau la marele final, se preconiza dispariția totală a soarelui și implicit a vieții.

Cei doi au ținut conferințe internaționale despre ceea ce voiau să facă. Panourile fotovoltaice inventate de ei aveau scopul de a înlocui soarele. Un soare artificial, care putea să mențină viața pe Terra pentru mulți ani. Era un proiect mare, toate materialele necesare erau aduse de hiperguvern. Lucrau la mașinăria aceasta care avea capacitatea de a transforma materia solară într-o putere constantă de a asigura viața pentru o

perioadă nedefinită. Conservarea energiei solare se făcea prin mașinăria inventată de cei doi, ea convertea energia hidrogenului pentru a crea un soare nou.

În câteva ore se anunța o explozie solară care durează două luni de zile. Acum era ocazia să pună în aplicare invenția pregătită între timp. A fost bine totul, doar că lumina artificială era verde deschis. Guvernul a fost mulțumit și le-a cerut celor doi cercetători să îmbunătățească claritatea.

De atunci a trecut ceva timp, urmează să treacă proba finală - ultimul apus de soare și înlocuirea.

Oamenii se adunaseră să admire apusul, fiecare pe unde se afla, la mare sau la munte, din toate părțile, oameni de toate națiile urmăreau acest episod. Când lumina roșiatică se pierdea la orizont avea să apară lumina nouă, o nouă viață era asigurată de un sistem bine pus la

punct.

Cei doi cercetători erau acasă, fiecare cu familia lui. Procesul de înlocuire se făcea automat, o stea veche de peste patru miliarde de ani era înlocuită.

Pe cer se vedeau două lumini, două cercuri galbene care se interpuneau una peste alta. Într-un timp foarte scurt, soarele artificial lumina deja, de acum în colo viața era menținută de alt sistem.

Roberta Emilia Alexandra Anti

Vorbitul

După părerea mea, inscripția NU VORBEȘTI DESPRE CEEA CE GĂSEȘTI, DAR DESPRE CE AI PIERDUT ZICI LA TOATĂ LUMEA este adevărată. Puțin din oameni vorbesc cu toată lumea despre ceea ce găsesc. De exemplu, dacă găsești o carte, nu zici chiar la toată lumea, poate nu zici la nimeni. Dar când vine vorba despre ceea ce ai pierdut zici la toată lumea. De exemplu, ai pierdut un prieten și zici la toată lumea, și după te miri cum de știe după 5 minute tot orașul.

În primul rând, nu prea le pasă oamenilor ce găsești, dar când vine vorba de ceea ce ai pierdut, brusc toată lumea vrea să afle. Nu prea le pasă oamenilor dacă ai găsit un ban pe jos, dar când află că ai pierdut un ban, toată lumea vorbește cu tine că să afle indicii unde l-ai putea pierde.

În al doilea rând, lumea nu prea vorbește despre ceea ce găsește că să nu facă o impresie proastă. Nu prea vorbești despre ceea ce pierzi că să nu pari laș sau lingușitor. Deci, întrebarea este ce ar trebui să vorbești când te întâlnești cu prietenii? Dacă vorbești despre ce ai găsit pari lăudăros, dacă vorbești despre ceea ce ai pierdut pari laș, dacă vorbești despre o persoană nu este frumos, pentru că nici ție nu ți-ar place să te bârfească cineva. În continuare întrebarea de mai devreme rămâne un mister.

În concluzie, inscripția este adevărată. Arheologii au dreptate în toate punctele de vedere. Pentru mai multe detalii căutați-mă sau scrieți-mi pe WhatsApp!

Roberta Emilia Alexandra Anti

Otrava nu este mereu o soluție

Fragment

M-am trezit în bezna care mă înconjura ca un sicriu, nu aveam nimic care să mă abată de la amintirile mele.

Eram legată cu lanțuri de la gât până la picioare. Durerea era insuportabilă. Simțeam de parcă îmi ardea gâtul, dar asta era pedeapsa, pentru că îl ucidem pe Reyad. Dar măcar o meritase pentru tot ceea ce mi-a făcut.

Scrâșnetul metalic, gălăgios al lăcătușului m-a smuls din amintirile mele de coșmar. O rază firavă de lumină gălbuie a străpuns întunericul, apoi a călătorit de-a lungul peretelui de piatră de îndată ce s-a deschis ușa grea a celulei. Prinși în strălucirea felinarului ochii mi-au fost pârlit de lumină. I-am ținut strâns închiși și m-am ghemuit într-un colț.

- Mișcă-te, șobolanule, sau punem biciul pe tine! mi-au strigat doi temniceri, prinzând apoi un lanț de zgardă metalică de la gâtul meu și trăgându-mă tare pentru a mă sili să mă ridic în picioare.

M-am împiedicat în fața, durerea străfulgerându-mă tare de jur-împrejurul gâtului. Pe când stăteam pe picioarele tremurătoare, temnicerii mi-au înlănțuit cu multă eficiență mâinile la spate și mi-au încătușat gleznelor.

Mi-am ferit privirea de lumina pâlpâietoare în timp ce mă conduceau pe coridorul principal al temniței. Un aer greu mi-a năvălit în față. Picioarele goale mi se împletirea prin băltoace pline cu tot felul de mizerii.

- Eu cred că ai înțeles greșit! a spus unul dintre soldați. Acum dă-ne fata!

- Pentru a ajunge la ea trebuie să treci de mine! a strigat Valek.

Valek s-a luptat cu cei doi soldați. După ce i-a doborât pe amândoi m-a luat de braț și mi-a spus:

- Trebuie să ajung la comandant, vei veni cu mine! mi-a poruncit el.

Valek m-a tras de mână până într-o sală mare. Acolo era comandantul suprem și ceilalți comandanți. M-am uitat după Brazell să văd dacă venise și el.

Stătea în fața comandantului suprem, rânjind. Fantoma lui Reyad stătea în spatele tatălui său cu gura până la urechi.

Valek, a spus comandantul, tocmai ai ...

- Întârziat! Da, știi! a răspuns Valek. Am avut ... o problemă!

M-a tras în fața comandantului Ambrose.

A fost urmărită de doi dintre soldații lui Brazell, a spus el. Apoi i-a aruncat niște priviri răutăcioase. Comandantul și-a dresat glasul și a adăugat:

- Să știi că nu este foarte frumos ceea ce ai făcut!

În bătaia penitei

ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Anul IX, Nr. 1 (32) / 2024

- Dar trebuie să moară! a strigat Brazell. Mi-a ucis fiul! I-am oferit o casă, mâncare, o a doua şansă! Și ea ce a făcut? Mi-a ucis singurul meu fiu, iar voi ce ați făcut? I-ați dat o şansă la viață!

- Asta nu este ceva ce te privește pe tine! a strigat Valek furios. Te rog, nu te băga în treburile noastre! Și ar fi un lucru înțelept să ne ucizi degustătorul!

- Știi de ce ai venit! a spus comandantul suprem. Ai venit ca să îți dau acordul pentru a-ti deschide fabrica! Îți dau acordul! Ne vedem mâine dimineață! Poți pleca în camera rezervata din castel.

Vina mea

Fragment

Am terminat de împachetat bagajele. Am aruncat o ultimă privire în camera mea veche.

- Noah, ești gata?

Am tresărit când am auzit vocea mamei. În mașină am continuat cartea pe care am început-o.

Abia aștept să-i întâlnești pe William și pe Nickolas.

- Eu nu, am răspuns tăios.

- Haide, va fi distractiv să ai un frate vitreg.

Nu prea cred.

Trebuie să fii fericită. Am trecut prin foarte multe lucruri rele și brusc mi s-a oferit a doua şansă la o altă viață. E ca și cum au începe o carte nouă.

- Iar viața mea e la 100 km distanță.

- Nu am vrut să te despart de Dan și prietenele tale, dar eu și William ne iubim.

- Și eu iubeam pe cineva, dar nu ți-a păsat.

- Ei bine, William este tatăl tău vitreg, iar Nicle este fratele tău.

- Nu vreau să vorbesc despre asta.

- Ei bine, ar trebui să te obișnuiești.

Am privit furioasă pe geam, nu am mai vorbit tot restul drumului. Când a oprit mama mașina am rămas șocată. Mă aflu în fața unei vile. Era Vila Leister. Mama a coborât prima, apoi eu. A venit imediat un bărbat îmbrăcat elegant. Am oftat și am deschis portbagaj mașinii. Am simțit o atingere ușoară pe mână. Când m-am întors am observat un bărbat îmbrăcat într-un costum negru. Era majordomul.

- Domnișoară, vă rog, lăsați-mă să vă iau bagajul! a spus el.

- Nu, nu, nu, mă descurc singură.

- Este de datoria mea.

- Noah, lasă-l să ia bagajul! a strigat mama.

- Ai câștigat! i-am șoptit furioasă.

M-am îndepărtat de mașină. În fața mea era mama și Will.

În bătaia penitei

ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Anul IX, Nr. 1 (32) / 2024

- Mă bucur să te cunosc, Noah! a spus William.
- Nu pot spune același lucru, îmi pare rău, i-am răspuns eu.
- Vreau doar să consideri această casă ca fiind și casă ta. Sper să mă consideri și pe mine la un moment dat din familie.

Am clătinat din cap.

- Acum, hai să îți arătăm pe aici! a zis mama și m-a apucat pe după umeri.
Am urcat scările vilei, am intrat într-o sală mare.
- Aici este camera de zi, acolo bucătăria și baia, iar sus sunt dormitoarele, a spus mama.

Am intrat într-o sală cu piscină.

- Aici e piscina, a spus mama!
- Și sala de sport, a spus William arătând spre o ușă.
- Unde este biblioteca sau o cameră de oaspeți unde mă pot odihni liniștită? am întrebat eu.

Mama mi-a aruncat o privire ciudată și m-a condus într-o cameră.

- Am ales eu culorile, iar ei m-au ajutat cu decorul.
- Nu știi ce să spun, mulțumesc!
- Meriți, draga mea, a zis mama și m-a îmbrățișat.
- Și nu e cameră de oaspeți, a continuat ea.
- Îmi pare rău! am mărturisit.
- Camera lui Nick este pe același etaj.
- Da, băiatul lui tata, copilul perfect.
- Ascultă, o fi el perfect, dar și tu ai aceleași drepturi în casa aceasta! Da?

Am clătinat din cap.

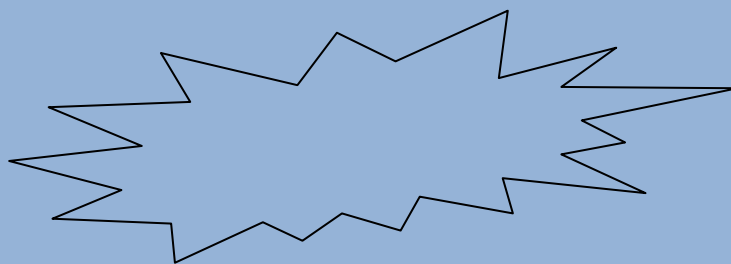
- Acum despachetarea! a spus mama și a ieșit din cameră.

Am ieșit pe terasa din camera mea. Tot atunci a ieșit o persoană și pe terasa vecină.

Își dădea cămașa jos, dar nu am reușit să-l vad bine, pentru că erau prea multe flori.

Atunci mi-a sunat telefonul. Era Alina.

- Foarte amuzant! Acum pot o schimb?
- Nu! Vreau să ai amintire. Nu vreau să vii și să te plângi că îți-e dor de mine.
- Prea târziu, că deja mi-e dor de tine.

EVENIMENTE

Mihai Eminescu a fost, este și va rămâne o personalitate marcantă a culturii noastre naționale. Poezia eminesciană "În zadar în colbul școlii" prin versurile ei grăitoare îndeamnă pe fiecare dintre noi spre perseverență pe calea cunoașterii.

În dorința de a cunoaște, de a pătrunde cât mai adânc în universul cuvintelor eminesciene, elevii de gimnaziu de la Școala Gimnazială Nr. 3 Oțelu Roșu ne-au încântat de Ziua Culturii Naționale, care nu întâmplător coincide cu ziua în care s-a născut Mihai Eminescu, cu frumoasele versuri ale nemuritorului poet, purtându-ne de la dorința visătorului în adolescență de a se bucura de o floare unică care să-i însenineaze viața, la descoperirea stelei creatorului de poezie, până la comuniunea omului cu poala eternității, natura, acel loc unde fiecare găsește o clipă de liniște, o rază de vis, o picătură de eternitate, locul de care te simți mereu legat, locul ce-ți poate aminti de o ființă unică, amintindu-ne totodată și nouă de cel care a fost și va rămâne mereu în cultura românească "poetul nepereche al românilor", Mihai Eminescu.

a consemnat prof. Ana-Cristina Popescu

CRONICĂ LITERARĂ

Ana-Cristina Popescu

Muzica tainică a cuvintelor ce a prins glas în sufletul școlarului

Maria și Mircea Mureșan nu este la primul volum care prin mesajul textelor literare însumate se adresează atât școlărilor ce sunt la vârsta inocenței și care descoperă lumea pas cu pas, cât și adulților ce-l pot percepe ca pe un ghid educațional.

Volumul „Prin sufletul școlarului“ se deschide foarte grăitor cu poezia „Fiecare zi“. Dacă cititorul aruncă o privire spre titlul volumului, apoi spre titlul primei poezii, constată ce transformări se petrec zilnic în sufletul celor ce din fragedă pruncie pășesc pe calea învățaturii pentru a deveni pas cu pas oameni desăvârșiți. Poezia „Fiecare zi“ strecoară școlarului în suflet valoarea propriei identități, dulceața leagănului strămoșesc, dragostea față de țară, bucuria de a fi român „E ziua mea, e ziua ta, sărbătorim cu dor, / E ziua României și a românilor. / Din neam străvechi și rădăcini adânci / Ne sunt sfințiți

eroii în cântece și stânci.“ Orice parcurs educațional este indicat să înceapă cu descoperirea propriei identități, familie, neam, țară, mai apoi cu aflarea abilităților învățăcelului pentru a putea continua urcușul dezvoltării personale. „Iau în mâini țărână și o privesc istoric.“ continuă mărturia respectului față de cei ce au apărat glia strămoșească mergând până la sacrificiul suprem în poezia închinată „Eroului necunoscut“, a doua poezie a volumului ce pare a fi o continuare a poeziei „Fiecare zi“.

Cu abiliatarea unui jurnalist autorii prezintă un eveniment desfășurat la Curtici, „Festivalul Național de Recitare Poezii în memoria lui Gheorghe Mocuța“, aflat la prima ediție. Gheorghe Mocuța, profesor, poet, critic literar, a fost și va rămâne în memoria înaintașilor ca o personalitate culturală însemnată a locului. Prin acest reportaj se dovedește încă o dată importanța cunoașterii personalităților culturale zonale, mentori pentru vlăstarii locului.

Reportajul este urmat de menționarea titlurilor celor cincisprezece volume publicate de Gheorghe Mocuța urmate de câteva versuri semnificative din partea autorilor.

Modelul de interviu ce ni-l prezintă autorii o surprinde pe Maria Mureșan vorbind despre propria persoană, cine este ea „Sunt Maria. Numele familiei mele este Mureșan. Îl port cu mândrie. Frecventez cu bucurie unitatea școlară preferată, Liceul Tehnologic „Ion Creangă“, Curtici. În cartea „Din activitatea elevului“, apărută la Editura „Eurostampa“, Timișoara, 2023, am scris despre mine și despre clasa școlară din care fac parte.“, dar și despre familie, pasiuni, importanța lecturii etc. Tot despre ea ne vorbește și în poezia „Sinele și eul“ „Nedespărțiți se-arată alergând prin lume, /Sunt gemeni și se-adulmecă în nume.“ ducându-ne cu gândul la mitul androgenului.

Fiind totuși la vârsta copilăriei, chiar dacă pasiunea Mariei este cuvântul după cum mărturisește în poezia „Cuvântul“, „Am în gând cuvântul și-n el o poezie“, nu uită nici de frumusețea jocului, pentru că și acesta stă la bazele formării ficării om. Astfel dedică un text în proză „ursulețului“ și altul păpușilor ei „Trierea“.

Foarte interesante sunt reportajele în care prezintă diferite zone ale țării „Prin rezervația naturală“, „În luncă“ Limbajul expresiv te poartă în lumi de vis în care soarele personificat deschide poarta cerului spre a pătrunde lumina și a înlesni pașii călătorului pe cărările naturii „Soarele deschide cerul. Năvălește lumina. Sunt pregătită de drum.“

De remarcat este și faptul că în textele literare ale volumului apar și obiecte utilizate de elevi la școală, dar și îndemnuri spre utilizarea corectă a semnelor de punctuație „Tril, Virgulă, Punct“, precum și încurajarea colegilor de a urma la rândul lor calea învățaturii prin personajul Firimel. Și muzica are un loc de cinste și de ce nu ar avea când fiecare lucru din jurul nostru are muzica lui aparte. Astfel sunt scrise textele literare „Tăcerea acordeonului“, „Fascinație“.

Mereu am încurajat și încurajez tinerele vlăstare spre cele ale cuvântului, lectură, creație literară. Fiecare cuvânt are muzica lui aparte, trebuie doar să îndrăznești să o guști așa cum a făcut și Maria sub atenta îndrumare a bunicului ei, Mircea Mureșan, pe care îi felicit pentru munca lor pe tărâm literar și îi încurajez să facă în continuare acest lucru că fac bine ceea ce fac.

În bătaia peniței

ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Anul IX, Nr. 1 (32) / 2024

